

ξόων περιστάσεων) Ἴονιοι Νῆσ. *Κακός, ψυχρός καὶ ἀνάποδος* (λέγεται κατὰ τὴν προσέλευσιν προσώπου χαρακτηριζομένου ὡς κακοῦ οἰωνοῦ ἢ ὁπωσδήποτε ἀνεπιθυμήτου) *πολλαχ. Εἶναι ὅς τὴν ἀνάποδὴν του* (ἐνν. ὥραν ἢ στιγμὴν κττ. Ἐπὶ τοῦ δυσθύμου. *Συνών. φρ. εἶναι ὅς τὸ κακὸ του φεγγάρι, εἶναι ὅς τοὺς καπνοὺς του*) Πελοπν. (Λακων.) *Τοῦ ῥθε μὴ ἀνάποδῃ* (ἐνν. ἡμέρα, ὥρα κττ. Ἐπὶ ἀπροόπτου ἀτυχήματος) Ἡπ. || Παροιμ. φρ. Ἀνάποδος χρόνος, δεκατρεῖς μῆνες (ὅταν ὁ χρόνος τῆς δυστυχίας φαίνεται μακρότερος ἀπ' ὅ,τι πραγματικῶς εἶναι καὶ γενικώτερον ἐπὶ κακῶν περιστάσεων. Διὰ τὴν χρῆσιν τῆς φρ. ἔχει σημ. καὶ ὁ ἀριθμὸς δεκατρεῖς θεωρούμενος ὡς ἀπαίσιος) *πολλαχ. Ἀνάπουδους χρόνους δικατριὰμ' σ' φιδάρι* (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Σάμ. || Παροιμ.

Ὅλα τοῦ γάμου ἀνάποδα κ' ἡ νύφη γαστρωμένη (ἐπὶ νέας ἀτυχίας προστιθεμένης εἰς τὰς ἤδη ὑπαρχούσας) Αἴγιν. κ. ἀ. *Συνών. ἀναδλεμένος* (ιδ. *ἀναμπλέκω 1), *ἀναποδισμένος* (ιδ. ἀναποδισάω Β 1). β) Ὁ οὐχὶ κατ' εὐχὴν συντελούμενος, γινόμενος κοιν.: Ἀνάποδῃ δουλειά. Ἡ δουλειὰ ἤρθε ἀνάποδῃ. 4) Δύσβατος Σύμ. κ. ἀ. — Λεξ. Πρω.: Ἀνάποδος δρόμος Λεξ. Πρω. Ἀνάποδον μέρος Σύμ. *Συνών. ἄβολος Α 1, ἀδέξις (Ι) 2 γ, κακόβολος. β) Ὁ μὴ παρέχων εὐκολίαν, δύσχρηστος Λεξ. Πρω.: Ἀνάποδο σπῖτι. 5) Δύστροπος, κακότροπος, σκαιός, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀνάποδος ἀνθρώπος. Ἀνάποδῃ γυναῖκα. Ἀνάποδο παιδί κοιν. Ἀνάποδος ἐν τῷ ἐν κάμνει μὲ κἀνένα Κύπρ. Μισταρκὸς ἀνάποδος αὐτόθι. Ἀνάποδο μουλάρι Πελοπν. Ἀνάποδο κοπάδι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,15. Ζῶον ἀνάπουδον Μακεδ. (Χαλκιδ.) || Ἄσμ.*

Ἀνάποην μὲ λένουνε, γιατί εἶμαι κατσουφιάρ' καὶ δὲ γελῶ, δὲ χαίρομαι, μόν' εἶμαι μὴ τρομάρα Νίσυρ. *Συνών. ἀβόλευτος 2, ἄβολος Β 1, ἀμπάλατος, ἀναδλεμένος* (ιδ. *ἀναμπλέκω 2), *ἀναποδισάρις 1, ἀναποδισμένος* (ιδ. ἀναποδισάω Β 2), *ἀναποδογεννημένος 2, μιανός, παράξενος, στριμμένος* (ιδ. στρίβω). β) Ζωηρός, ἄτακτος, ἀπειθαρχητός Κρήτ. Μακεδ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἀ.: *Παιδί ἀνάποδο Κρήτ. Λακων. Μάν. γ) Ὁ διεστραμμένος τὸν νοῦν Πελοπν. (Ἡλ.): Ὁ ἀνάποδος ὅς τὰ χιόνια καὶ τ' ἀλάτι ὅς τὴ φωτιά* (ἐπὶ τοῦ ἐνεργουῦντος ἐναντίον τοῦ ἰδίου συμφέροντος ὡς ὁ ὁδοιπορῶν πιπτούσης χιόνος ἢ ὁ ρίπτων ἄλας εἰς τὴν πυράν, ὅπερ δύναται νὰ τὸν βλάβῃ). Ἡ σημ. καὶ παρὰ Πορτ. 5) Μωρὸς Λέσβ.: *Λόγια ἀνάπουδα. Συνών. ἄλαλος 4, ἀνόητος, ἄνοος, ἄπραγος, βλάκας, κουτός, μουρλός, παλαβός. 6) Ὁ οὐχὶ ἀμέπτου ἡθικῆς, ἀνῆθικος Πελοπν. (Μάν.) Χίος: Αὐτὴ εἶναι ἀνάποδῃ Μάν. 7) Ἀνίκανος πρὸς ἔργον τι Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.): Ἀνάποδος εἶσαι γιὰ ὅποια δουλειὰ καὶ ἂν εἶναι Κρήτ. Συνών. ἀδέξις (Ι) 2, ἀνάξις 1.*

Β) Οὐς. 1) Μικρόσωμος δαίμων παρενρυσκόμενος παντοῦ ὅπου ὑπάρχει συγκέντρωσις ἀνθρώπων καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ χασμωμένου ἢ πίνοντος ὕδωρ καθ' ἣν στιγμὴν τύχῃ νὰ βλασφημήσῃ ἄλλος τις ἀπορροφῇ τὸ αἷμα τοῦ Πελοπν. (Ἡλ.) 2) Τὸ οὐδ. ἀνάποδο, σημείον σχήματος νῦ ἀντιστρόφου (Λ) σχηματιζόμενον διὰ τομῆς εἰς τὰ ὦτα τῶν αἰγοπροβάτων Σκῦρ. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. τ' ἀνάποδο τῆς γῆς, ὁ καρκίνος Στερελλ. (Μεσολόγγ.) καὶ μεταφ. ὡς φρ. ἐπὶ τοῦ πονηροῦ καὶ τοῦ διεστραμμένου Ἀθῆν. Ἡπ. 4) Ὑπὸ τὸν τύπ. τ' ἀνάποδο τῆς λίμνης, ἡ καρὰβις Ἡπ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. ποταμοῦ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάποδος Θεσσ. (Τρίκκ.) Ἀνάποδο Ποτάμι Μέγαρ.

ἀναποδοσαράντισμα τό, Γ' Αθάν. Πράσιν. καπέλλ. 113

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ οὐς. σαράντισμα.

Τέφρα ἤσκας, ἡ ὁποία ἀνήφθη τεσσαράκοντα φορὰς διὰ πυρίτου λίθου μὲ τὰς χεῖρας ἐστραμμένας ὀπίσω εἰς τὴν ράχιν καὶ ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται ὡς μαγικὸν φάρμακον κατὰ ἀσθeneiῶν (πβ. ἀναποδοφωτιά): *Δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες ἔμεινε ἡ Ἀράπω ὅς τὸ σπῖτι τῆς ἄρρωστης, τὴν ἄλειψε κοκκινόχωμα, τὴ λιβάνισε μ' ἀναποδοφωτιά... τὴν ξόρκισε μὲ τὸ ἀναποδοσαράντισμα.*

ἀναποδοσβολωμένος ἐπίθ. Ἴονιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ ἀσβολωμένος μετοχ. τοῦ ρ. ἀσβολῶν ἂντὶ ἀναποδοσβολωμένος.

Ὁ πλήρης δυσκολιῶν: *Ἔομιξ' ὁ κακὸς καιρὸς μὲ τὸν ἀναποδοσβολωμένον* (ἐπὶ συμπτώσεως πολλῶν ἀτυχιῶν).

ἀναποδοφωτιά ἡ, Γ' Αθάν. Πράσιν. καπέλλ. 113 ἀναπουδουφουτιά Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Ναύπακτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐς. φωτιά.

Τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον ἀνάπτει τις διὰ πυρίτου λίθου ἢ τῆς προστριβῆς ξύλων μὲ τὰς χεῖρας ἐστραμμένας ὀπίσω εἰς τὴν ράχιν καὶ τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ὡς φάρμακον μαγικὸν κατὰ τῆς βασκανίας ἢ πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν βρικολάκων ἐνθ' ἂν.: *Δυὸ μέρες... ἔμεινε... ὅς τὸ σπῖτι τῆς ἄρρωστης, τὴν ἄλειψε κοκκινόχωμα, τὴ λιβάνισε μ' ἀναποδοφωτιά, τῆς κρέμασε λιόκρινα καὶ παντζέχρια Γ' Αθάν. ἐνθ' ἂν.*

ἀναποδοχάρι τό, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐς. ἀποδοχάρι.

Μέρος τῆς αὐλακος ἀλκυῆς, ὅπερ εὐρύνεται διὰ νὰ συναχθῇ περισσότερον ὕδωρ.

ἀναποδοχεριὰ ἡ, Λεξ. Κομ. Δεῖκ Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. (λ. ἀνάποδος) Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐς. χεριὰ.

Κτύπημα διὰ τοῦ ὀπισθέναρος τῆς χειρὸς. *Συνών. ἀνάζερεβη* (ιδ. ἀνάζερεβος 1), *ἀνάποδῃ* (ιδ. ἀνάποδος Α 1 β).

ἀναποδόχρονος ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐς. χρόνος.

Ἔτος καιρικῶν ἀνωμαλιῶν ἢ ἀτυχιῶν: *Τί ἀναποδόχρονος εἶναι φέτος!*

ἀναποκαρωμάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀναποκορωμάρα Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐς. ἀποκαρωμάρα.

Ἀποχαύνωσις, ἀδυναμία σωματικῇ: *Ἔχω μὴ ἀναποκορωμάρα σήμερα. Συνών. ἀποκαρωμάρα, ἀρμολομμάρα.*

ἀναπομένω Πόντ.

Ἐκ μεταγν. ἐναπομένω.

Μένω: Ἄσμ.

Ὁ Κωσταντῖνον ὁ καλὸν ἀφκά γῆς κ' ἐνεπέμνεν, ἀτὸν ἡ γῆ κ' ἐδέχτηκεν οὐδὲ καὶ τὰ θηρία.

ἀναποπιάνω Ἡπ. ἀναπουπιάνω Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ἀποπιάνω.

1) Προπαρασκευάζω τὸ προζύμι διὰ τὸ προσεχὲς ζύμμα αὐξάνων αὐτὸ διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου καὶ ὕδατος ἐνθ' ἂν.: *Βάλι νιρὸ νὰ γέν' ν' ἀναπουπιάκωμι προζύμ' γιὰ νὰ ζῶσωσι αὐριοῦ Ζαγόρ. || Φρ. Ἀναπόπιακαν τὰ προζύμια* (ἤρχισαν διαπραγματεύσεις διὰ συνοικέσιον. Ἡ φρ. ἐκ τῆς συνηθείας νὰ παρασκευάζουν ἄρτους πρὸ τοῦ

γάμου. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχιζόντων νὰ φιλονικοῦν) Χουλιάρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναμίγω 1 β καὶ ἀναπήζω 1.

2) Ὑπενθυμίζω τι Ἡπ. (Ζαγόρ.): Μὴ μ' εἴ ἀναπομπιάς! Συνών. ἀναγορεύω 2, ἀναγορίζω. 3) Ὑπενθυμίζω γενομένην ὑπ' ἐμοῦ εὐεργεσίαν εἰς τὸν εὐεργετηθέντα συνήθως πρὸς ὀνειδισμόν ἢ μετὰ τινος δυσανασχετήσεως Ἡπ. (Ζαγόρ.): Μόδουκας μὲν φουρὰ μὲν λίρα καὶ κάθε μέρα μ' ἀναπομπιάς. || Ἄσμ.

Παίρνου εἴ ἀλεύρι δανεικὸ καὶ ἀναπομπιασμένου. Συνών. ἀναγογγύζω 1.

ἀναπόπιασι ἢ, Ἡπ. ἀναπόπιασ' Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναποπιάνω.

Ὑπόμνησις τῆς πρὸς τινὰ γενομένης εὐεργεσίας.

***ἀναπορειάζω**, ἀναπορεάζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. *πορειάζω < πορειά.

Ἐπισκευάζω φράκτην ἀγροτικοῦ κτήματος κλείων τοὺς ἀνοιχθέντας πόρους, τὰ περάσματα.

***ἀναπόρειασμα** τό, ἀναπόρκαμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπορειάζω.

Ἐμφραξίς δι' ἐπισκευῆς τῶν εἰς φράκτην ἀγροτικοῦ κτήματος σχηματισθέντων πόρων.

ἀναπόταμα ἐπίρρ. Λεξ. Αἰν. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ποτάμι.

Ἀντιθέτως πρὸς τὸ ρεῦμα ποταμοῦ ἐνθ' ἀν.: Προχωρῶντας ἀναπόταμα φτάσαμε εἰς τὴν πηγὴν Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Τὸ θέλει τὸ νερὸ ἀναπόταμα (ἐπὶ δυστροπού) αὐτόθι.

ἀναποταμία ἢ, Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ποταμία.

Τὰ πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ μέρη: Ἐδέβεν εἰς σὴν ἀναποταμίαν.

ἀναπουλιά ἢ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀνά-, δι' ὃ ἰδ. ἀ- 1 δ, καὶ τοῦ ρ. πούλω.

Στασιμότης, ἀπραξία εἰς τὸ ἐμπόριον: Ἐχομε ἀναπουλιά. Συνών. κεσάτι.

ἀναπούνταρο τό, Σκῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. πουντάρει.

Τὸ πρᾶνές μέρος λόφου, κλιτύς: Τὸ δ' ἀ' εἰς τ' ἀναπούνταρο ἔτανε ἕνας κότ'νας τοαὶ τὲ δόλιασα (ἐκεῖδ' εἰς τὸ ἀν. ἦτο μία ἀγριελαία καὶ τὴν μπόλιασα).

***ἀναπουπουλίζω**, ἀνιπουπ'λίζου Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. *πουπ'ρουλίζω ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. πούπουλο. Τὸ ἀνιπουπ'λίζου ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεπουπουλίζω.

1) Ἀποκτῶ πτίλα, ἐπὶ τῶν ὀρνιθοειδῶν ἐνθ' ἀν.: Ἡ π'λλάδα ἀνιπουπούλ'σι Σαμοθρ. 2) Ἀνακτῶ τὰς σωματικές μου δυνάμεις, ἀναρρωννύω, ἀναζωογονοῦμαι, ἐπὶ ἀνθρώπου Ἰμβρ.: Γιὰ πιθαμὸ ἦδαν καὶ γάληα γάληα ἀνιπουπούλ'σι Ἰμβρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπιάνω 12. 3)

Ἀναλαμβάνω οἰκονομικῶς Σαμοθρ.: Γιᾶδου φτουχὸς καὶ λίγου λίγου ἀνιπουπούλ'σι Ἰμβρ. Συνών. ἀναλαβαίνω 3, ἀναπιάνω 11, ἀναπληρίζω Β 1, πιάνομαι (ἰδ. πιάνω), προσκάνω.

ἀναποφάσιτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀναποφάσιστε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀποφασιστὸς < ἀποφασίζω.

1) Ὁ διστάζων, ὁ ἀμφιρρέπων εἰς τὰς ἀποφάσεις του, ὁ μὴ λαμβάνων ὀριστικὴν ἀπόφασιν λόγ. σύνηθ.: Ἀνθρω-

πος ἀναποφάσιτος. Γυναῖκα ἀναποφάσιστη. 2) Ὁ περὶ οὗ δὲν ἐλήφθη ἀπόφασις Λεξ. Δημητρ.: Ἐχομε τὸ γάμο ἀναποφάσιτο.

ἀναπυτερόν τό, Χίος ἀναπυτερό Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. πυτερόν = δοχεῖον ὅπου φυλάττεται ἡ πυτιά.

Δοχεῖον ξύλινον ἢ πήλινον, εἰς τὸ ὅποιον φυλάττεται τὸ προζύμι (εἰς τὴν σημασιολογικὴν χρῆσιν συνετέλεσαν αἱ λέξεις ἀνάπημα, ἀναπιάνω καὶ ἀνάπιασμα, ἐν αἷς γίνεται λόγος περὶ τοῦ προζυμιοῦ). Συνών. *ἀναπιασματερό.

ἀνάραια ἢ, Ἰων. (Κρήν.) Κάσ. Κύπρ. Κῶς Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ. ἀ.) Χίος ἄναρα Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ἄρα. Ἡ λ. καὶ ἐν Πεντατεύχ. (ἐκδ. Hesselting) Γένεσ. 24,41 «τότε νὰ καθεριστῇς ἀπὸ τὴν ἀνάραια μου».

Ἀρά, συνήθως ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ κατάραι ἐνθ' ἀν.: Ποῦ νὰ ᾄχης ἀνάραι καὶ κατάραι! Χίος Ἀφίνω ἀνάραι καὶ κατάραι εἰς τὰ παιδιὰ μου - εἰς τοὺς ἀδελφούς μου αὐτόθι. Τὴν ἀνάραι νὰ ἔγης! Κερασ. Ἀνάραι κατάραι δίγω σε! Οἶν. Ἐγὼ καὶ εἴ ἀδέρφια μου ἔχομεν ἀνάραι καὶ κατάραι ἀπὸ τὸν πατέρα μας καὶ ὅταν ἔβγωμεν ἀφ' τὸν πύργον δὲν μποροῦμεν νὰ βγοῦμεν σὰν ἄνθρωποι παρὰ σὰν ἀγροὶ (ἐκ παραμυθ.) Χίος || Φρ. Ἀνάραι κατάραι! ἢ ἄναρα κάταρα! (οὐδέποτε! Ἡ φρ. συμπληροῦται ἀναλόγως τῶν περιστάσεων δι' ὑποθετικῆς προτάσεως μετὰ τοῦ καί, οἶον: ἀνάραι κατάραι καὶ ἂν μεθύσω περὶ!) Κρήν. Στραβάραι μου τῆς ἀνάραι μου, κακὸν ποῦ μᾶς ἐγέννη! (ἐπιφωνηματικῶς ἐπὶ ἀτυχήματός τινος) Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἐπῆρα δους κ' ἐθάνα δους τοὺς δύο σ' ἕνα μνήμα

κ' ἦβγεν ἡ νέα λεμονεὰ καὶ ὁ νέος κυπαρίσσι

κ' ἠγράφανε τὰ φύλλα τους «ἀνάραι» καὶ «κατάραι»

Κάσ.

Κατάραι νὰ ᾄχουν οἱ γονεὶ καὶ ἀνάραι οἱ παπᾶες,

σὰν ἀγαπᾷ ὁ νεὸς τὴ νεὰ καὶ εἰς δού τὴνε δίνουν

αὐτόθι.

Ἐμὲν ἡ μάννα μ' εἶπε με ἀνάραι καὶ κατάραι

Πόντ. Συνών. ἄρα, κατάραι.

ἀνάραια ἐπίρρ. σύνηθ. ἀνάρκα Κύπρ. ἀνάρτζα Κάλυμν. ἄναραν Πόντ. (Κρώμν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάραιος. Τοῦ τύπ. ἄναραν Πόντ. τὸ μὲν α ἐκ τοῦ ἄ παρὰ τὸ αἶα, καθὼς καὶ δαλύζω ἐκ τοῦ δαλύζω < διαλύζω, δατάχκομαι ἐκ τοῦ δατάχκομαι < διατάττομαι κττ. αὐτόθι, τὸ δὲ τελικὸν ν κατ' ἄλλα ἐπίρρ. λήγοντα εἰς ν.

1) Κατ' ἀραιὰ διαστήματα, κατὰ διαλείμματα, πολλάκις ἐπαναλαμβανόμενον πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας (α) Τοπικῶς σύνηθ.: Σπέρνω τὸ σιτάρι ἀνάραι Χίος Ἀνάραια τὸ σκόρδο καὶ πυκνὸ τὸ σ'τάρι Ἡπ. Ἀνάραια ἤβαλες τοῖς λεμονεῖς Ἀνδρ. Σέρνει ἀνάραια ἀνάραια τὸ χορὸ (ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου τοῦ χοροῦ, ὅταν δι' ἐπιδεξίων κινήσεων ἀφίσταται τοῦ ἀμέσως ἐπομένου) Πελοπν. (Λακων.) || Γνωμ. Ἀνάραια ἀνάραια τὰ σκόρδα νὰ χουδρύνιν Λέσβ.

Ὁ κοῦκκος θέλει συντροφιά καὶ ὁ ρέβιθος ἀνάραια (τὰ κουκκιά πρέπει νὰ φυτεύωνται πυκνὰ καὶ τὰ ρεβίθια ἀραιὰ) Χίος

Βαθὰ βαθὰ ξελίσγωνε καὶ ἀνάραια ἀνάραια σπέρνε

Κάρπ. || Ἄσμ.

Σπυρὶ πιπέρειν ἔσπερα εἰς τῆς Λιμαντιῶς εἰς ἀχείλη

καὶ ἀνάραια ἀνάραια τό σπερα νὰ μὴ πυκνοφυτρώσῃ

